

[Kirkeministeren.]

keligt ved sin Forelæggelsestale gjorde gældende, at man er enig om det ovre i Ryslinge, og at de to Menigheder arbejder i god Forstaaelse og er enige om at bruge det samme Kirkehus. Naar man saa tillige husker, at dette Kirkehus har været Valgmenighedens oprindelige Hjem og nu ved en juridisk Afgørelse er tilkendt Frimenigheden, og der fra de to Parters Side intet er at indvende imod Forholdet og Lokalet billiges af Provstesynet og har alt til en Gudstjenestes Afholdelse fornødent, saa syntes Ministeriet ikke, at der var noget at indvende imod — naar Ønske derom var fremsat —, at de fik Lov at benytte Kirken.

Jeg vilde ogsaa tro, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen og for saa vidt ogsaa det ærede Medlem Hr. Povlsen ikke vilde rejse nogen Indvending imod en saadan Afgørelse, uden for saa vidt de to ærede Medlemmer ønskede eller frygtede, at der deraf skulde drages vidtgaaende kirkepolitiske Konsekvenser. Det ærede Medlem Hr. Povlsen ønskede, at man deraf skulde drage den Konsekvens, som foreligger i det af ham nu forelagte Lovforslag, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen frygtede i særlig Grad, at en saadan Konsekvens skulde drages. Jeg mener, at denne Konsekvens er det ikke nødvendigt at drage af dette ganske bestemte og med speciel Farvebelysning givne Tilfælde indenfor det fynske Kirkeliv.

Jeg kan heller ikke godkende, at det ærede Medlem Hr. Povlsen har fremstillet Sagens Udvikling ganske nøjagtigt, naar han i sin Forelæggelsestale her i Tinget den 18. November siger — jeg beder om Tilladelse til at oplæse —, at det ikke for ham er det afgørende, om det har juridisk Ret eller Bund — netop det, jeg sagde før —:

„Nej, det afgørende er det, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ogsaa var inde paa, om man, naar man fra folkekirkelig Side ønsker at opnaa Gæstfrihed hos en Menighed udenfor Folkekirken, da kan stille sig saa ugæstfrit til Gengæld, at man lukker Folkekirkens Kirkedøre for den paagældende Frimenighed.“

Og den Tankegang udtrykker han længere henne med et gammelt og velkendt bibelsk Ord:

„Hvad du vil, at andre skal gøre mod dig, det skal du ogsaa gøre mod dem.“

Jeg godkender ikke, at Sagen egentlig foreligger saaledes. Man ønsker i Virkeligheden ikke fra Folkekirkens Side, at der skal

udvises Gæstfrihed hos en Menighed udenfor Folkekirken. Man ønsker det fra Ryslinge Valgmenigheds Side, og den er naturligvis et Led af den danske Folkekirke, men den ønsker det netop ikke, fordi den i al Almindelighed er et Led af den store danske Folkekirke, men fordi den er Ryslinge Menighed med de Traditioner og den Historie, som denne Menighed har. Ellers vilde en saadan Valgmenighed neppe være faldet paa at begære en Frimenigheds Kirkelokale. Sagen blev ogsaa først af dybere principiel Betydning, hvis det i Almindelighed blev Skik, at en Valgmenighed for at hjælpe sig i en snæver Vending, for at spare visse Udgifter, for at komme bekvemt igennem det, vilde bede om at faa den nærmest liggende Frimenighedskirke til sit Brug. Men Sagen ligger ikke saaledes, som de ærede Medlemmer og ikke mindst den ærede Ordfører for dette Lovforslag ogsaa meget godt ved. Den ligger saaledes, at der er deres Hjerte bundet, der har de levet deres Liv, der har de haft deres aandelige Oplevelser, der er deres aandelige Kirkehjem. Jeg vilde synes, at det derfor var noget drakonisk, om Kirkeministeriet vilde sige: Der maa I ikke komme, fordi den Frimenighed, som nu har den juridiske Ret til det Kirkehus, efter den gældende Lov ikke har Adgang til Folkekirkens Kirker.

Derimod forekommer det mig aldeles ikke nødvendigt, at der skal gøres Gengæld, saaledes at alle Folkekirkens Kirker i og for sig skal lukkes op, ikke blot for Pastor Rørdam og hans Forkyndelse og Virksomhed, men — Forslaget er i Sandhed vidtspændende og meget konsekvent i sit Krav til den mest aabne Kirkedør — ogsaa for ethvert Samfund i vort Land, der vil erklære sig selv for kristent. Det er allerede blevet sagt tidligere her, at om den saakaldte lex Rørdam var blevet vedtaget, kunde med samme Ret andre Samfund, Spiritister, Mormoner, Unitarer, Katolikker og mange andre gøre Krav paa at komme derind. Ja, det kunde de, og det maatte de, hvis den Lov var blevet vedtaget, gøre efter en Analogislutning. Hvis dette Lovforslag vedtages, kan de gøre det med Lovens Ret, hvad jo ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ønsker. Men dette kan jeg paa ingen Maade gaa med til. Jeg ønsker at bevare disse Kirkebygninger, saadan som jeg mener Grundlovens § 3 i Virkeligheden tilsikrer Folkekirken, som Folkekirkens Bygninger. Jeg synes, at naar det der hedder, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og som saadan støttet af Staten, er der-